

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: 2. udkast til debatoplæg om fagbevægelsens struktur

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: [1977]

Emne: Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 4

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

[2. udkast til debatoplæg om fagbevægelsens struktur](#) 3

[2. udkast til debatoplæg om fagbevægelsens struktur](#) 4

[2. udkast til debatoplæg om fagbevægelsens struktur](#) 5

[2. udkast til debatoplæg om fagbevægelsens struktur](#) 6

[2. udkast til debatoplæg om fagbevægelsens struktur](#) 7

[2. udkast til debatoplæg om fagbevægelsens struktur](#) 8

[2. udkast til debatoplæg om fagbevægelsens struktur](#) 9

Faglige Landsudvalg

**2. udkast til debatoplæg om
fagbevægelsens struktur.**

Forord

Ved behandlingen af 1. udkast, som fandt sted på det faglige landsmøde den 11. - 12. oktober 1975, stod det klart at man af mange grunde ikke var i stand til at færdiggøre og vedtage et endeligt programatisk papir. Derfor blev det besluttet at debattere oplægget i endnu et år i partiforeningerne.

I dette 2. udkast har det faglige landsudvalg indarbejdet en række af de forslag som blev stillet på landsmødet.

For at lette debatten og den endelige afstemning på det kommende faglige landsmøde er der udarbejdet en konkret konklusion der fremstår som en udtalelse, og som forudsætter at være det papir der efter endt debat skal vedtages.

Det faglige landsudvalg har valgt at bibeholde den beskrivende del (de første 6 sider) uændret. Derimod er siderne 12, 13, 14 og 15 påny skrevet igennem med indføjelser af ændringerne. Selve opdelingen i de oprindelige 9 industriforbund er ændret til nu at være 8, idet HK-området ikke længere optræder som selvstændigt industriforbund, men indgår i de øvrige 8 forbund.

Ole Henriksen

Fagbevægelsens Struktur

Indledning.

Det er SF's standpunkt, at vi ikke kan medvirke til handlinger der svækker fagbevægelsens styrke — det være sig organisatorisk, såvel som politisk. Vi deler derfor ikke opfattelse med de kræfter, der både indenfor og udenfor fagbevægelsen, søger destruktive løsninger på den krise som alle erkender er til stede.

Udfaldet af kampen mod det kapitalistiske system vil altid afhænge af i hvilken grad arbejderklassen er organiseret i en bevidst socialistisk bevægelse.

Selvfølgelig må det blive en subjektiv vurdering om, hvad der i konkrete situationer er de bedste løsninger for fagbevægelsen. Det vil i høj grad afhænge af hvilket syn man har på fagbevægelsens rolle i samfundet, f.eks. som politisk faktor overfor statsmagten, eller som samarbejdspartner med arbejdsgiverne. I begge tilfælde mener vi ikke at fagbevægelsen har evnet at løse disse opgaver tilfredsstillende. De sidste års udvikling har klart tenderet mod, at fagbevægelsen medvirker aktivt til løsning af den kapitalistiske stats problemer, f.eks. ved at anbefale Danmarks indtræden i Fællesmarkedet, eller via en Socialdemokratisk regering, at forlænge overenskomsterne uden mærkbare indrømmelser til arbejderne. (Man bør jo her erindre sig at socialdemokraterne altid fremstiller fagbevægelsen og Socialdemokratiet som værende een bevægelse, hvorfor den ene hånd dårligt kan vaske den anden).

I samarbejdet med arbejdsgiverne har vi for nylig set LO presse en hovedaftale igennem, der endnu i en

årrække vil sikre arbejdsgiverne retten til at lede og fordele arbejdet, hvilket i sig selv stiller spørgsmålstegn ved den ærlige vilje, som man siger at have ved, igennem sit Ø.D.-forslag, at afskaffe denne »ret til at lede og fordele«.

Hertil kommer hele det fagretslige system, som efterhånden har lammet fagbevægelsen som kamporganisation, og kun med store økonomiske ofre giver arbejderne mulighed for at gennemføre en arbejdskamp.

Det fagsretlige system er også et udslag af et snævert samarbejde mellem fagbevægelsen og arbejdsgiverne.

På denne baggrund kan man ikke med rimelighed forvente at SF's synspunkter — hverken nu eller i fremtiden — altid vil være sammenfaldende med den linie som fagbevægelsens kompetente forsamlinger anslår, og ej heller sammenfaldende med de forslag til løsninger, der måtte komme fra de mere eller mindre »udenomsparlamentariske« grupper, som i stigende grad optræder i og udenfor fagbevægelsen.

Konsekvensen heraf må derfor være, at SF ikke kan udelukke at have skiftende partnere i løsningen af en række problemer, eller i visse tilfælde må stå alene med sine standpunkter.

I det samlede billede af fagbevægelsens krise må vi derfor konstatere, at der er tre grundlæggende faktorer, der spiller en rolle og som vil kræve radikale ændringer:

1. *Fagbevægelsens forældede struktur.*
2. *Fagbevægelsens samarbejdslinie med arbejdsgiverne og det hermed forbundne fagretslige system.*

3. Fagbevægelsens ensidige parti-politiske bindinger.

De tre faktorer optræder som oftest i et samspil hvor det vil være vanskeligt at udrede om det er den ene eller anden, der bærer hovedansvaret.

For SF ser det dog ud til, at det må være den forældede struktur man først og fremmest skal koncentrere sine kræfter om, idet løsningen herpå må siges - suverænt - at være fagbevægelsens eget værk.

Den nuværende strukturs svagheder

Den pyramidalske opbygning, som i dag kendetegner dansk fagbevægelse, er i allerhøjeste grad en hæmning for at man får de resultater hjem, som man i kraft af sin størrelse og indflydelse med rette kunne forvente.

Selve opbygningen af pyramiden isolerer ofte medlemmerne på gulvet, hvilket skyldes at man i al for høj grad har udviklet det repræsentative demokrati, med den ene kompetente forsamling oven på den anden. Aktiviteten i basis svækkes herved tilsvarende, og mange steder er klubarbejdet i virksomhederne gået helt i stå fordi man er frataget muligheden for selv at være beslutende om sine egne anliggender. Det samme kan — måske med større rette — siges om de lokale fagforeninger, hvor det er velkendt, at møde-procenten til generalforsamlingerne kun ligger omkring 5-10%.

Denne passivitet betegnes da ofte også som værende topfolkenes styrke!!

2. udkast til debatoplæg om fagbevægelsens struktur

Desuden er det velkendt, at organisationer, der er opbygget efter dette system, arbejder langsomt og med nedsat handlekraft. Endvidere er der en fare for, at organisationen bliver et mål i sig selv, og derved på grund af *personlige* interesser, hindrer en nødvendig strukturændring.

Der er en klar tendens til, at lederne bliver uundværlige. Organisationens problemer bliver mere komplicerede, så medlemmernes mulighed for at deltage aktivt i beslutningsprocessen mindskes.

Hele denne proces medfører også en målforskydning, organisationen bliver moderat udadtil og autoritær indadtil.

Efterhånden som organisationen bliver mere bureaukratiseret, vokser forskellen mellem ledernes og medlemmernes interesser og synspunkter. Ledernes synspunkter bliver de udslagsgivende, fordi de behersker apparatet, og er trænede i debat og organisering.

En afgørende svaghed er også, at uddannelsesforløbet for de unge medlemmer deler sig i to linier, nemlig: De faglærte med en EFG-uddannelse (og endnu en del med den gamle mesterlære), samt de ufaglærte uden tilsvarende muligheder.

De videre uddannelsesmuligheder er tilsvarende opdelt i to linier, nemlig: Specialarbejderskolen for de ufaglærte, og Efteruddannelsesskolerne for de faglærte. Altsammen ting der medvirker til at sætte unødvendige skel indenfor fagbevægelsen.

Baggrunden for den nuværende struktur

Grunden til at fagbevægelsen i dag ser ud som den gør ligger helt tilbage fra før århundredskiftet.

I bogen »Oversigt over fagforeningsbevægelsen i Danmark i tiden fra 1871 til 1900« (udgivet af De Samvirkende Fagforbunds Forretningsudvalg) kan man læse følgende:

»Som begyndelsesform eller på et endnu uudviklet organisationsstadium har organisationen langt flere vanskeligheder at overvinde, end organisering efter køn og fag eller brancher; thi de særegne forhold og interesser, der findes indenfor enhver nok så lille gruppe, knytter dennes medlemmer nærmere til hinanden end til nogen som helst anden gruppe af arbejdere, og det vil derfor fra først af være lettere at etablere en fast organisation på de særlige interesser alene, end det vil være at skabe en fast organisation, hvor begge køn og alle fag og brancher er blandede imellem hinanden.

En kapitalist eller dennes repræsentant, der vil oprette et industrielt foretagende, f.eks. en møbelfabrik, vil let kunne tilvejebringe det fornødne samarbejde i produktionen mellem de uensartede fag i møbelindustrien, såsom snedkere, drejere, billedskærere, tapetserere, kleinsmede, malere, savværksarbejdere og ikke-faglærte arbejdere. Derimod vil de nævnte fags udevere vanskeligere straks kunne finde sig til rette i én organisation, der omfatter alle fagene. Denne organisationsform forudsætter, at de enkelte fag straks ser bort fra de snævre interesser som de har tilfælles med deres eget fag. Det ville kræve en forståelse, som man i almindelighed kun tør vente at finde hos arbejdere, der i forvejen har fået deres syn udvidet gennem organisationen.

Under vore forhold vil, som begyndelsesform, organisationen efter køn og fag eller branche, vistnok være at foretrække, og at man her i landet er begyndt på den måde er sikkert en stærkt medvirkende årsag til, at procenten af organiserede kvindelige og mandlige arbejdere er så stor, som den er. Organisationen vækker arbejderne til bevidsthed om deres stilling og viser dem efterhånden mere og mere klart deres interessefællesskab med andre arbejdere. Deraf samarbejdet mellem de enkelte fagforeninger — forbundsdannelsen, og videre samarbejde mellem de enkelte fag og De Samvirkende Fagforbund (i dag LO, red.). At udviklingen til indu-

striforbund vil foregå ad denne naturlige vej er sandsynlig.

Dette citat fortæller lidt om hvilke tanker og forhåbninger man havde til udviklingen.

Det vil være uretfærdigt at bebrejde disse mennesker, at de ud fra datidens forudsætninger startede som de gjorde — nemlig med branchefagforeninger — og også selvom de var usikre på, om det nu var det rigtige. Håbet om at fremtidens ledere ville følge den »naturlige vej« til industriforbund, er imidlertid til dato blevet gjort til skamme!

Siden 1952 har skiftende LO-kongresser beskæftiget sig med strukturen, hvilket i 1971 resulterede i et konkret forslag om dannelse af 9 industriforbund.

På nær et område — nemlig HK — svarer LO's oplæg i princippet til de tanker man har gjort sig indenfor SF. Vort udgangspunkt har været: *En arbejdsplads — eet forbund.*

Selvfølgelig er opbygningen af industriforbund ikke problemfrit. Det at knytte nært beslægtede brancher sammen kører dels på »En arbejdsplads — eet forbund«, men også på at man gerne skal have en lige organisatorisk linie der svarer til opbygningen af erhvervslivet. En linie der går fra de første producent-led til detaillerede, idet de producerede varer ofte i sine bevægelser fra det ene led til det andet forbliver indenfor de samme kapitalinteresser.

Eksempel: Irmakoncernen har en frugtplantage der leverer varer til videre forarbejdning på koncernens konserverfabrik, som igen sender varen videre til et centralt lager, som endeligt sender det ud i Irmas butikskæde.

I denne proces indgår mange faggrupper: gartnere, industriarbejdere, lagerfolk, chauffører og butikspersonale. Endvidere udføres der en lang række administrative opgaver, som hovedsageligt er kontorarbejde.

I dette eksempel må det være ønskværdigt, at alle lønarbejdere i koncernen er organiseret i samme forbund, idet alle er konfronteret med den samme kapitalinteresse (Irmas aktionærer).

2. udkast til debatoplæg om fagbevægelsens struktur

Vurderingen omkring industriforbund går altså primært på, at organisere sig i forhold til den klassiske modpart — kapitalen, fremfor som nu hvor smeden i Irma er organiseret samme sted som smeden på B&W. Hermed menes selvfølgelig ikke, at de to smede ikke har klasse-mæssige fællesinteresser, og at disse ikke skal varetages fuldt ud, men derimod at de i den daglige kamp på arbejdspladsen har hver sin platform og virkelighed at kæmpe ud fra.

Industriforbund må derfor i første omgang betragtes som en taktisk foretelse, medens det koordinerede samarbejde imellem industriforbundene må koncentrere sig om det strategiske.

Når vi derfor har valgt at lade et decideret HK-forbund gå ud, skyldes det først og fremmest, at kontorarbejderne er relativt nemme at placere i en virksomhedsstruktur — og dermed i samme forbund. Mere problematisk er det i detailhandelen med de mange små forretninger som kun beskæftiger 1 eller 2 lønarbejdere, og som ikke umiddelbart har nogen forbindelse til større koncerner eller forretningskæder. Her kunne der være tale om at bibeholde et enkeltområde som selvstændigt forbund. I den følgende opstilling har vi dog valgt at lægge hele detailhandelen ind under et handels- nærings- og nydelsesmiddelforbund (et bedre navn efterlyses).

De 8 industriforbund er:

1. Beklædningsforbund

Til dette forbund tilsluttes arbejdere og funktionærer beskæftiget indenfor beklædningsbranchen, såsom herre- og dameskrædderier, konfektionsfabrikker o. lign., hatte- og pelsvarefabrikker, skofabrikker, handskefabrikker og tekstilfabrikker, garverier, pelsberederier og sportsartikler. *Medlemstal ca. 50.000.*

2. Bygnings- og Anlægsforbund

Til dette forbund tilsluttes arbejdere og funktionærer beskæftiget indenfor bygnings- og anlægsbranchen. Til forbundets virkeområde henføres

tømmer- snedker- og træindustri-virksomheder, samt blikkenslager-virksomheder, elektriske installationsvirksomheder, murer- og entreprenørvirksomheder, stenbrud- og huggerier, anlægsgartnerier, skovbrug, glarmesterforretninger, malerforretninger, hvor de ansatte fortrinsvis beskæftiges indenfor bygningsarbejde og tapetserervirksomheder. *Medlemstal ca. 180.000.*

3. Grafisk Forbund

Til forbundet tilsluttes arbejdere og funktionærer beskæftiget ved bogbinderier og kartonnagevirksomheder, litografanstalter, papirfabrikker og trykkerier. *Medlemstal ca. 35.000.*

4. Metalindustriforbund

Til forbundet tilsluttes arbejdere og funktionærer der er beskæftiget ved skibsværfter, kleinsmedeværksteder, maskinfabrikker, autoværksteder, værktøjsfabrikker, jernstøberier. *Medlemstal ca. 190.000.*

5. Handels- Nærings- og Nydelsesmiddelforbund

Til dette forbund tilsluttes de i produktionen beskæftigede ved bagerier, slagterier, chokoladefabrikker, frugtplantager, handelsgartnerier, konserverfabrikker, margarinefabrikker, mejerier, bryggerier, samt detailhandelen og hotel- og restaurationsbranchen, herunder cafeterier. *Medlemstal ca. 150.000.*

6. Transportforbund

Til dette forbund tilsluttes arbejdere og funktionærer beskæftiget ved søfart, last- og løsningsarbejde, olie og benzinselskaber, herunder servicestationer. Endvidere vognmandsforretninger, bladkompagnier og rengørings-selskaber. *Medlemstal ca. 85.000.*

7. Fabriksforbund

Til dette forbund tilsluttes de arbejdere og funktionærer der er beskæftiget ved al industri, bortset fra de i nærværende forslag nævnte. *Medlemstal ca. 60.000.*

8. Forbundet for offentlig ansatte

Til dette forbund tilsluttes de ved staten, amterne, kommunerne m.v., samt koncessionerede selskaber og institutioner ansatte. *Medlemstal ca. 130.000.*

I SFs faglige program fra 1972

hedder det: »De nuværende mange forbund må afløses af industriforbund, ved sammenslutning af nærtbeslægtede forbund og fagforeninger.«

Men det faglige program går endnu videre, idet der siges: »Kra- vet om en demokratisering af fagbevægelsen har som mål at skabe en aktiv, socialistisk bevidst medlemsmasse; strukturændringer er nødvendige for at modvirke medlemmernes fremmedgørelse overfor egne organisationer, og for at skabe en bedre forbindelse mellem bund og top. Derfor skal det grundlæggende princip for nydannelser på det organisatoriske område være: Decentralisering i toppen og lokal centralisering.«

Det vil sige at SF ikke betragter det, at etablere industriforbund som værende sig selv nok. Man kan udmærket godt forestille sig, at en række industriforbund hver for sig (men også i et samarbejde) blot bliver et rent teknisk anliggende, der overfor medlemmerne kommer til at virke lige så centralistisk som den nuværende LO-pyramide. På sådanne vilkår kan vi altså ikke gå ind for industriforbundstanken.

Det afgørende ved lokal centralisering er at alle på en virksomhed er organiseret i samme klub og står i samme fagforening, som igen henhører under et af de nævnte industriforbund.

Klubben (der i visse tilfælde godt kan sammenlignes med nuværende fællesklubber) må have den størst mulige selvbestemmelsesret til at ordne sine egne forhold og anliggender overfor arbejdsgiveren. Dette betyder at fagforeningen og det landsdækkende industriforbund må afgive dele af den forhandlingsret som man i dag finder hos forbundene og LO.

Ved fornøjelse af overenskomsten må det således være klubben der udtager de specielle krav, og selv forhandler dem med arbejdsgiveren (noget som det i dag er overladt forbundene at gøre). For mindre virksomheders vedkommende kan forhandlingerne bistås af fagforeningen. De generelle krav samles sam-

2. udkast til debatoplæg om fagbevægelsens struktur

men i den enkelte fagforening og videresendes til det pågældende industriforbund, som herefter forhandler disse med den modstående arbejdsgiverorganisation.

De generelle spørgsmål sendes til urafstemning i det pågældende industriforbund, medens de specielle spørgsmål som har været forhandlet på den enkelte virksomhed, kun sendes til afstemning blandt medlemmerne i den pågældende klub.

Hvis de generelle spørgsmål ikke bliver vedtaget ved den urafstemning der finder sted i det pågældende industriforbund, kan der iværksættes konflikt for samtlige medlemmer.

Hvis de specielle krav, som kun angår den enkelte virksomhedsklub, ikke vedtages ved en urafstemning, skal denne klub være i stand til selv at konflikte. Varslet for konflikt for enkeltvirksomheder fremsendes af forbundet, ligesom forbundets strejkekasse træder til. Ved konflikt i et industriforbund skal de øvrige industriforbund, via LO, være solidariske med det pågældende forbund.

Med denne løsning af overenskomstforhandlingerne går man væk fra de nuværende stærkt centraliserede forhandlinger, og man giver de ansatte mulighed for (i kraft af de specielle krav) at »skræddersy« en overenskomst der svarer til netop den pågældende virksomheds struktur og økonomiske bæreevne.

Denne fremgangsmåde vil (i sammenhæng med SFs øvrige tanker om virksomhedsdemokrati) medvirke til et større engagement af de enkelte medlemmer i fagbevægelsen, og vil som det væsentligste, føre kampen ned i basis. Ikke blot i forholdet til den enkelte arbejdsgiver, men også til den kapitalistiske samfundsstruktur.

Den lokale fagforening skal bistå de enkelte arbejdspladser og klubber i forhandlingerne med arbejdsgiverne, samt deltage i rets- og fortolkningsstvister omkring overenskomsten. Endvidere koordinere og videregive de opnåede erfaringer som indhøstes fra arbejdspladserne. Her til kommer en række traditionelle opgaver som f.eks. skolings- og op-

lysningsvirksomhed, samt A-kassevirksomhed, og forhåbentlig til den tid, også anvisning af ledige medlemmer. Vi finder det naturligt, at man har tilknyttet en socialrådgiver til fagforeningen.

Industriforbundet hvori de enkelte fagforeninger indgår, har til opgave at forhandle de generelle krav med den modstående arbejdsgiverorganisation. Dette kan som nu være arbejdstidens længde, feriens længde, dyrtid m.v.. Forbundet skal altid være den underskrivende part på arbejdspladsoverenskomsterne.

Her udover vil forbundets opgaver være at slutte helt specielle overenskomster og aftaler, drive central skolings- og oplysningsvirksomhed og på en lang række områder være i stand til at tilbyde de lokale fagforeninger og klubberne specialistbistand.

Endvidere skal forbundet sikre at dets faglige områdes interesser varetages bedst muligt, det være sig på den hjemlige politiske front, såvel som i forhold til den internationale faglige og politiske udvikling.

Forbundet skal endvidere udgive sit eget medlemsblad.

Endelig forestiller vi os et (nyt) LO, hvor der sidder repræsentanter fra de enkelte industriforbund.

Dette LO skal intet have med overenskomsterne at gøre, men kun være et naturligt bindeled mellem industriforbundene, der har den samlede udfarende kraft i forhold til de internationale organisationer samt overfor samfundsmagten.

Herunder er det en klar forudsætning, at intet politisk parti skal være repræsenteret i LO. Den samlede fagbevægelse må stå frit overfor ethvert politisk parti, og skal kun i tilfælde, hvor der er overensstemmelse tilstede, samarbejde.

Af andre LO-opgaver vil vi pege på den faglige konsulentjeneste og skolingsvirksomhed.

I hele systemet — fra bund til loft — vil det være en afgørende forudsætning, at urafstemningsprincippet gennemføres, således at det enkelte medlem har direkte indflydelse på hvem der skal sidde på de enkelte topposter.

De her beskrevne strukturændringer anser vi for at være nødvendige forudsætninger for at overenskomsterne kan få karakter af at være medlemmernes eget værk.

Overgangen til en sådan struktur kan synes uoverkommelig, men kan starte som en noget mere løs karteldannelse, hvor de nuværende forbund henfører sine medlemmer til de respektive karteller, uden dog at afmelde dem fra »moderforbundet«.

Disse karteller må da i overgangsfasen påtage sig at slutte overenskomster for de tilførte medlemmer, og på den måde skabe de nødvendige forudsætninger for de enkelte industriforbund.

SF er klar over, at det vil »gøre ondt« på en række nuværende forbund, og at nogle simpelthen vil ophøre med at eksistere. Men for at lette den vanskelige overgang fra karteldannelse til industriforbund, vil det være bedst om hvert enkelt forbund — eller de kategorier indenfor hver enkelt forbund, som er tilsluttet et kartel — opløste sig selv og trådte sammen til en stiftende kongres.

Overgangen til industriforbund vil sikre en udvikling hen mod et mere retfærdigt uddannelsessystem hvor alle vil få mulighed for en uddannelse på et niveau som svarer til den enkeltes lyst og evner. Betingelserne for at skabe faktisk ligeløn (=lige løn for lige arbejde, og for arbejde af samme værdi) vil efter vor mening også få bedre grobund indenfor industriforbund.

Først når man har arbejdet sig hen imod disse tilstande vil en række kunstige skel (som kapitalen har skabt) mellem forskellige lønmodtagergrupper blive fjernet, og begrebet »solidaritet« vil få en anden og mere realistisk betydning.

Fagretsligt betyder det, at fagbevægelsen skal frigøre sig fra hovedaftalen. Det må herefter overlades til hvert enkelt industriforbund, at afgøre om de vil have en form for hovedaftale med den modstående arbejdsgiverorganisation.

Forligsmandsloven må fjernes helt, og det må ligeledes her overla-

2. udkast til debatoplæg om fagbevægelsens struktur

des til de enkelte forbund, at finde sine egne afstemningsformer og regler.

Til slut skal det fremføres, at der hen ad vejen vil opstå problemer med arbejdsgivernes modstående organisationer. Dansk Arbejdsgiverforening er i dag meget centralistisk og autoritært opbygget, og vil formentlig ikke være indstillet på at indrette deres organisationer, så de svarer til den her skitserede struktur i fagbevægelsen.

De kampskridt der skal tages, foruden opsigelse af hovedaftalen og afskaffelsen af forligsmandsloven (der er et politisk spørgsmål), må være strejkevåbnet i forbindelse med udløbet af en overenskomstperiode.

Udtalelse om fagbevægelsens struktur

I kampen for at udvikle en demokratisk og mere slagkraftig fagbevægelse, anser vi den nuværende struktur for at være den første og største hindring. Det er vor opfattelse, at arbejdspladserne med deres placering nederst i fagbevægelsens magtpyramide er blevet lammet og sat under administration af de højere liggende magtorganer i pyramiden, hvilket igen har medført en næsten katastrofal passivitet blandt medlemmerne, samt en fremmedgørelse i forholdet til deres organisation.

Hertil kommer, den samarbejdslinie som toppen i fagbevægelsen har udviklet i forholdet til Dansk Arbejdsgiverforening, har medvirket til at tilsløre de reelle modsætningsforhold, som der er mellem lønmodtagere og kapitalejere.

Endelig skal vi tilføje det uheldige i, at fagbevægelsen har deponeret sin politiske handlefrihed ved at binde sig ensidigt til et enkelt parti.

Ud fra de her nævnte forhold foreslår SF's faglige landsmøde, at man igennem oprettelse af industriforbund tilslører en magtforskydning i fagbevægelsens struktur til fordel for arbejdspladserne.

Vi foreslår oprettet 8 industriforbund:

1. Beklædningsforbund.
2. Bygnings- og Anlægsforbund.
3. Grafisk Forbund.
4. Metalindustriforbund.
5. Handel- Nærings- og Nydelsesmiddelforbund.
6. Transportarbejderforbund.
7. Fabrikforbund.
8. Forbundet for offentlige ansatte.

Hvert forbund opbygges efter følgende hovedprincipper:

1. Samtlige lønmodtagere på en arbejdsplads skal være medlem af samme klub, og være tilsluttet samme forbund.

2. Klubben hører direkte under den fagforening som det pågældende industriforbund har i det pågældende distrikt (geografiske område).

3. Industriforbundet samler alle distriktsfagforeninger og er landsdækkende.

4. De 8 industriforbund samarbejder igennem en Landsorganisation.

I alle valgled gennemføres urafstemningsprincippet.

Magtfordelingen sker efter følgende retningslinier:

Klubben vedtager suverent sine samarbejdsformer i forhold til arbejdsgiveren, dog er man underlagt de påbud som samfundet har pålagt at skulle finde sted på arbejdspladserne, f.eks. sikkerhedstjeneste og miljøbestemmelser.

Man er suveren med hensyn til hvordan klubben organisatorisk skal opbygges.

Ved udarbejdelse af ny overenskomst udtager klubben selv de specielle krav, og forhandler dem direkte med arbejdsgiveren, evt. med bistand af fagforeningen.

De generelle krav sendes videre til fagforeningen, hvor de samarbejdes med de øvrige arbejdspladser generelle krav.

Kravene sendes til det landsdækkende industriforbund, som forhandler dem med den modstående arbejdsgiverforening.

Kan der ikke opnås enighed varsles der strejke for alle forbundets medlemmer.

Bliver man enige om de generelle krav sendes de tilbage til klubberne, hvor de indgår, som færdigbehandlede spørgsmål, i de lokale forhandlinger om de specielle krav.

Bliver en klub ikke enig med arbejdsgiveren om de specielle krav varsles der strejke overfor den pågældende arbejdsgiver. Strejkevarslet afsendes af forbundet.

Opnås der enighed om overenskomsten underskrives den af fagforeningen (evt. af forbundet)

Ud over disse magtbeføjelser om egne overenskomster skal klubben styrkes ved tilføjelse af de af SF allerede fremsatte forslag om virksomhedsdemokrati.

Distriktsfagforeningens opgaver skal primært være, at bistå klubberne med overenskomstforhandlingerne, at koordinere samarbejdet klubberne imellem og medvirke til løsning af konfliktproblemer. Her udover har fagforeningen en lang række opgaver om informationsvirksomhed, skoling- og konferencevirksomhed m.v., A-kasse og anvisning.

Industriforbundets opgaver er at forhandle de generelle krav. Hertil kan komme helt specielle overenskomster og aftaler. Forbundet skal drive central skolingsvirksomhed, og på en lang række områder være i stand til at tilbyde fagforeninger og klubberne specialistbistand. Forbundet skal sikre at de faglige og politiske interesser varetages ved udadvendt virksomhed.

Landsorganisationen består af de 8 industriforbund. Dets opgaver skal være af koordinerende art, f.eks. ved overførsel af økonomisk bistand fra forbund til forbund i konflikttilfælde. Her udover kan landsorganisationen pålægges serviceprægede opgaver.

SF's faglige landsmøde erkender nødvendigheden af, at der for at nå frem til industriforbund må aftales overgangsløsninger, f. eks. i form af karteldannelser eller andre samarbejdsformer.

Mest afgørende for at fremme udviklingen er dog medlemmernes vilje til at presse den nuværende fagbevægelse til handling.

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk